

1727

א.מ.א

ס ד י נ ת י ש ר א ל
ה כ נ ס ת

פרוטוקול מס' 2/32

מישיבת וועדת הכלכלה

שהתקיימה ביום ג', י"ב בסיון תשי"ז - 11.6.57 בשעה 11.00

נ כ ח ו :

חברי הועדה:
ב. אבניאל - יו"ר
מ. אולטרס
ש. פרלשטיין
י.ש. רוזנברג
ג. שוקן
ש. שורש

מוזמנים:
מר הלוי - מנהל חטיבת המזון
מר גלבוע - המנהל הכללי של מ.מ. המסחר והתעשייה
ד"ר פריזר - יועץ משפטי של מ.מ. המסחר והתעשייה
מר הנגבי - מטעם משרד המשפטים

סדר-היום: דיון בחוק הפיקוח על מצרכים ושירותים

- - -

היו"ר ב. אבניאל: אני פותח את הישיבה.

ברצוני להזכיר לחברי הועדה כי האלטנו שלא לדחוק את הקץ והחוק להארכת תוקף תקנות שעת חירום יוגש לבית בעוד שלשה חדשים, וכדי לגוון את ישיבותינו ראיתי לנכונה לפנות אל שר המסחר והתעשייה בבקשה לסטור סקירה על מצב המשק והבעיות המיוחדות של המשק. ברצוני להעלות בפני שר המסחר והתעשייה בעיית הקולוציה של הנייר בבית החרושת בחדרה, בעיית הכותנה ומחסני הכותנה אותם עומדת הממשלה להקים ועוד שאלות אחרות שיוצגו על ידי חברי הועדה. אם מי מחברי הועדה מעוניין לקבל תשובות על שאלות מסוימות - יואיל להודיע עליהן תוך יומים שלשה למען נוכל להציג את השאלות בפני שר המסחר והתעשייה טרם יבוא לישיבתנו.

ועתה להמשך בירור הטעיפים. ברצוני להזכיר לחברי הועדה כי בסעיפים 16-17 סוכם לקבל הצעת נוסח על ידי שר המשפטים בהסכמת שר המסחר והתעשייה. אם הנוסח המונח לפנינו יספק אותנו - נאשרו.

ס ע י ף 17
=====

מר הנגבי: הטעיף המוצע על ידי שר המשפטים הטופיע כטעיף 19 אומד:

"א) לוועדת עררים יהיו כל הסמכויות הנתונות לוועדת חקירה לפי סעיף 5 לעבודת ועדות חקירה.

(ב) היה עובד מדינה בין חברי הועדה לא ישב בדיון על צו שניתן על ידי השר הממונה עליו.

(ג) שר המשפטים יתקין תקנות הקובעות את סדרי הדין בפני ועדת עררים. הועדה תקבע בעצמה את סדרי דינה בטרה שלא נקבעו בתקנות כאמור.

סעיף 20 הטופיע בטופס הלבן הוא הטשן לסעיף 19. סעיף זה בא כהצעת פשרה של שר המשפטים.

היו"ר ב. אבניאל: הצעה זו היא הצעת פשרה של שר המשפטים. איני בטוח אם יש בה כדי לספק את חברי הועדה. יש לי רושם כי נציגי משרד המטחר והתעשייה עלולים לערער על כך. אותי על כל פנים אין זה מטפק. הייתי מוכן ללכת בכיוון הצעתיהם של חברי הועדה אזניה ושורש.

ש. פרלשטיין: מה בנוגע לסעיף 19?

מר הנגבי: בסעיף זה סוכם שאם היה עובד מדינה בין חברי הועדה לא ישב בדיון על צו שניתן על ידי השר הממונה עליו. המדובר עתה בסעיף 20.

י. ש. רוזנברג: הזמן הוגבל ב-15 יום והתעוררה הבעיה: מה יהא הדין במקרה ואדם אחר בהגשת הערר מתוך סיבות שונות, כמו: טחלה, היותו במילואים ועוד. באו חברי הועדה ודרשו לתת ליו"ר את האפשרות להאריך את זמן הגשת הערר.

אולם התעוררה גם בעיה אחרת: האדם לא אחר בהגשת הערר, אף לא חשב שיש להגיש ערעור, אולם לאחר זמן נשתנו הנסיבות והתנאים, ואז מצא לנכון להגיש ערעור. הוא אינו מביש ערעור על הצו הראשון. הוא לא ערער עליו אז, אולם טאחר והנסיבות נשתנו הוא פונה אל השר בבקשה לשנות את הצו. אם השר נענה - טוב, אולם אם אינו נענה - יש לאפשר לו להגיש ערעור לוועדת העררים. זה העקרון שהתקבל על דעתנו וזה הוכנס בהצעת הפשרה של שר המשפטים.

היו"ר ב. אבניאל: לא כך הבינותי. אילו היה כתוב "צו אישי חדש" היה הדבר מתקבל על דעתי.

מר הנגבי: זה ברור. הכוונה היא לצו אישי חדש. אין צורך להוסיף את המלה "חדש".

היו"ר ב. אבניאל: ההסבר מניח את דעתי.

ש. שורש: המדובר במקרה שנשתנו הנסיבות. המבקש יוכל לפנות לוועדת הערר, אולם הייתי רוצה שוועדת הערר תתנה את ביצוע הצו בתנאים מטויימים. אני חושש שהצו לא יהיה בר-ביצוע. לא הייתי רוצה להגיע למצב שיאפשר ערעורים בלתי פוסקים. כל חצי שנה יחפשו לעצמם המעוניינים עילה להגשת ערעור, נתנה את התנאים בהם אפשר יהיה להגיש ערר.

י. ש. רוזנברג: אינני הולך בדרך של חבר הכנסת שורש. אני מסכים להצעת שר המשפטים, אולם ברצוני להציע תיקון קטן לסעיף (ב). כגון כתוב: "הוגש ערר לפני סעיף קטן (א)... לא ייזקק השר לכל בקשה נוספת." הייתי מציע להוציא את הסעיף הזה. אני מציע לתת אפשרות להגיש בקשה בכל זמן ובכל עת, ובמקרה של טרוב - אפשרות של ערעור, אולם ניתן לוועדת הערר אפשרות להטיל על המבקש הוצאות כנהוג בבית המשפט כדי שלא ייחפז להגיש ערר. במקרה של הטרה סתם - אפשרות של הטלת הוצאות.

מר ס. גלבוע:

אני מוצא את עצמי כבול על ידי הצעת שר המשפטים.
הייתי מציע תיקון אחד: להוסיף את המלים "שחלפו
הנסיבות שצוינו בצו". כי יכולות להיות נסיבות שאינן שייכות לצו. אם
החליט השר שאין הארץ יכולה להרשות לעצמה מצדך כעתון בסחיר גבוה ס-120
פרוטה גם אם עלו הוצאות הייצור, הרי גם אם נשתנו הנסיבות ועלו הוצאות
הייצור לא זה שהביא את השר לקביעה זו של 120 פרוטה.

היו"ר ב. אבניאל:

אם זה הנימוק הרי שצריך להתנגד לו, כי אם
יש באמת נסיבות מצדיקות, אף אם לא טלה שבגללן
הוצא הצו, הרי שיש לתת לאזרח רשות ערעור, וסבחינה זו איפוא הנוסח של
משרד המשפטים הרבה יותר טוב מהנוסח אותו אתה מציע.

מר הנגבי:

אני מקבל על עצמי להביא נוסח סוכסם בנקודה זו.
ועתה כמה מלים להערתו של חבר הכנסת רוזנברג.
גם הנוסח כפי שהוא טובא לפנינו עתה אינו מטיל איסור. תמיד ובכל מקרה
יכול השר לבטל, לשנות ולהוציא צו חדש, אולם אם חושש חבר הכנסת רוזנברג
שכך עלול הדבר להתפוש אני מוכן לכתוב בסעיף זה "תוך 6 חדשים הוא לא חייב
להיזקק", היינו - מותר לו, אך אין הוא חייב.

היו"ר ב. אבניאל:

נדמה לי כי בנקודה זו צודקת עמדת הממשלה. יש
לעשות סייג לאפשרויות ההטרדה.

י.ש. רוזנברג:

אני מציע להנסח את סעיף (ב) כך: "הוגש ערר לפי
סעיף קטן (א) וועדת עררים אישרה את המשך קיומו
של הצו, עם או בלי שינויים, רשאי השר לא להיזקק לכל בקשה נוספת לפי סעיף
זה ורשאית ועדת העררים לא לקבל ערעור על סירובו של השר אלא כתום ששה
חדשים...".

ג. שונן:

הבינותי כי סוכסם בישיבות הקודמות שזכות הערעור
תינתן לגבי כל הצווים, ואילו בסעיף 18 מוגבל

הדבר אך ורק לצו אישי.

מר הנגבי:

נכון, כי לגבי צו כללי קיימת בקרת אוטומטית של
ועדת הכלכלה.

ג. שונן:

אולם השאלה היא: אם יכול לבוא לוועדת הכלכלה פרט
מסויים כדי לערער על הצו?

מר הנגבי:

הממשלה היא שמבקשת את ועדת הכלכלה לרונן בצו.

ש. שורש:

הצעתי אושרת שעל ועדת הערר להתנות, באם היא רוצה
בכך, את ביצוע הצו בתנאים מסויימים.

היו"ר ב. אבניאל:

לפנינו איפוא שתי הצעות: האחת - הצעתו של
חבר הכנסת שורש, והשניה - הנוסח המונח לפנינו,
הצעת הפשרה, בתוספת התיקון של חבר הכנסת רוזנברג לסעיף 20(ב).

אנו מצביעים.

ה צ ב ע ה

להצעת חבר הכנסת שורש - 2

להצעת הממשלה בתוספת התיקון - 4

הצעת הממשלה בתוספת התיקון - ב ת ק ב ל ה.

י.ש. רוזנברג: אני מערער על סעיף 18(ב) בטופס הלבן. לפי דעתי הניסוח הוא סתמי מדי. אני הייתי אומר, שאם נגרמו לאדם הפסדים לפי צו, בין אישי ובין כללי, חייב השר לקבוע לו תשלום פיצויים על חשבון ההפסדים שנגרמו. על כל פנים חסרה בניסוח שלפנינו הקביעה שצריך לשלם. אני אומר: נגרמו לאדם הפסדים כאמור בסעיף קטן (א) ואולי גם על ידי צו כללי, חייב השר לקבוע פיצויים בגלל ההפסדים שנגרמו.

היו"ר ב. אבניאל: אין סתירה מהותית בין מה שאומר ח"כ רוזנברג לבין הניסוח שלכם פרט לכך שהניסוח שלכם הוא מעורפל במקצת. ההבדל אינו מהותי אלא של נוסח בלבד.

מר הנגבי: לא יתכן להכניס כאן ענין הצו הכללי. זה אינו מתקבל על הדעת.

י.ש. רוזנברג: אני מוכן לוותר על כך.

פרק רביעי : מניעת רווחים סופקעים

היו"ר ב. אבניאל: אנו חוזרים לטופס הכחול.

ס ע י ף 18
=====

מר הנגבי: ההבדל בין (1) ל(2) הוא בכך שב(1) חל האיסור גם על הקונה ואילו ב(2) רק על המוכר.

לסעיף (ב). ברור כי המדובר כאן על מצרכים בני-פיקוח, אולם יש מצרכים שהם בפיקוח ולא נקבע להם לא מחיר, מכטימלי ולא רווח מכטימלי, ולגביהם אנו אומרים: אין לקחת רווח סופרז שהוא סחוף לכל הגיון.

ש. פרלשטיין: וטי יהיה הקובע מה זה אומר "רווח סופרז"?

מר הנגבי: בית המשפט. ברור שבסקרה כזה ההוכחה היא על התביעה.

י.ש. רוזנברג: בסעיף 18(1)(א) אני מציע לסחוק "ולא יקנה אותו ולא יציע שימכרוהו לו". המדובר בעובשין, ובענין זה יש להיות זהירים ביותר. אזכיר את חוק איסור מכירת אלוהול וקנייתו בארצות הברית. חוק זה נכשל מן הרגע הראשון, ומטעם פשוט: העובש הוטל לא רק על המוכר אלא גם על הקונה, וברור שחוק כזה מעורר נגדו את כל הצבור, אם כי העובר את העברה העיקרית הוא המוכר המנצל את הקונה.

ש. פרלשטיין: אני מסכים עם חבר הכנסת רוזנברג. לא תמיד יכול המוכר לעמוד בפיתוי כי מציעים לו בעבור הסחורה סכום כפול. העברה אותה עובר הקונה היא יותר חסורה מאשר של המוכר שעשה את אשר עשה למען רווח, כי הקונה בקנותו את הסחורה מנע אותה מהאחרים, ובכדי לחנך את הצבור יש להטיל עונש לא רק על המוכר, אלא גם על הקונה.

מר הלוי: לא רצינו ללכת לקיצוב ביצית והחלטנו לתת סובסידיה לסוג א' ולסוג ב', המשווקים הם תנובה, טנא ומסיר הסוורים את הביצית במחיר הנחמך, המחלקים סוורים את הביצית לקטעוצאים ועד שמגיע הדבר לידי הצרכן - נעלמת הסובסידיה מן המחיר.

מר הנבני:

אני חייב להגיד כמה דברים כמספספן. עד 1944 הטילה ממשלת המנדט עונש לגבי מתן שוחד גם על המיחד וגם על המשוחד, אולם ב-1944 שחררה את המשחד מן העונש בגלל אותה סיבה שציינ חבר הכנסת רוזנברג. מספר העברות לא קטן, להיפך הוא גדול עוד יותר. אין אנו יכולים לשחרר את הקונה מן העונש. במקרה שרוצים אנו בו כעד אפשר לקרוא לו לבית המשפט כעד הסלך.

היו"ר ב. אבניאל:

אם המדובר בגזרה שאין הצורך יכול לעמוד בה, ברור שיש לבטלה, אולם אם אין זו גזרה כזאת, הרי שיש להטיל עונש גם על המוכר וגם על הקונה.

מר הנבני:

נכון. זה פשוט טעות דפוס.

היו"ר ב. אבניאל:

לפנינו הצעת הממשלה והצעת חבר הכנסת רוזנברג לבטל את העונש על הקונה.

ה צ ב ע ה

סעיף 18, בהצעת הממשלה - נ ת ק ב ל.

ס ע י פ 19
=====

מר הנבני:

החוק מחייב את הקמעונאים להציג סחירים, אולם במקרים מסויימים יכול להשר להטיל חובה זו גם על הסיטונאים.

ש. שורש:

מדוע רק במקרים מסויימים?

ש. פרלשטיין:

אם אתה אומר שעל הקמעונאי להציג סחירי הסחורה חייב דבר זה לחול גם על הסיטונאי.

מר הלוי:

לגבי הקמעונאים קיים נוהג זה שנחקבל על דעת כולם ובתוך זה גם מצרכים שאינם בני פיקוח. הקמעונאים נענו לכך ברצון והיה זה שירות טוב לצרכנים. אינני מבין מדוע רוצים אתם לפגוע בהישגים שכבר הגענו אליהם בשטחים מסויימים? אני מציע למחוק את המלים "בר-פיקוח".

ש. פרלשטיין:

בחנות מכולת יש מאות מצרכים ואינך יכול לחייב את החנווני להדביק פתק על כל סחורה וסחורה.

היו"ר ב. אבניאל:

יש לי הצעה שתענה לפי דעתי גם על ההשגה של מר הלוי. כל נשטיט את המלים "בר-פיקוח", אולם נצרף להם את המלים "וכן מצרכים שנקבע להם מחיר מכסימלי".

י.ש. רוזנברג:

אני תומך בהצעתו של מר הלוי למחוק את המלים "בר-פיקוח". אני מבין את טענתו של חבר הכנסת פרלשטיין, אולם הכוונה היא למצרכים המוצגים לראוה, העומדים על השולחן.

מר ט. גלבוע:

נדמה לי שניכנס לטיבוך גדול אם נטיל חובה כזאת על כל המצרים. אינני מבין לשם מה להטיל חובה כזאת על מצרכים כפרוות. לא כדאי להרחיק לכת בפיקוח. אני הייתי אומר: "וכן מצרך שהוצג לראוה והוצא עליו צו מייוחד של הצנת סחירים".

ש. שורש:

אני תוסך בהצעתו של מר גלבווע: להטיל חובה כזאת על מצרכים בני פיקוח ועל מצרכים לפי צו מיוחד.

מר הלוי:

בל נמצל את מי-ידיעתו של הצבור. אם אדם רואה פתק מודבק בחנויות השונות הוא יכול להשוות את

המחירים.

י.ש. רוזנברג:

אנו מעונינים בעידוד ההתחרות, ופטרדה זאת נשיג אם נחייב הצגת מחירים, כי אז תהיה לצבור האפשרות

להשוות.

ש. פרלשטיין:

אני מסתייג. התוצאה תהיה שמצרכים אלה לא יואגו לראוה.

היו"ר ב. אבניאל:

נדמה לי שהרעיון ברור, ואנו מבקשים מהיועצים המשפטיים לנסח את הדבר.

ס ע י ף 20
=====

י.ש. רוזנברג:

איני מבין לשם מה שני הסעיפים הקטנים.

מר הנגבי:

הצדק אתך. אין צורך בסעיף (א).
נדון בסעיף (ב).

מר הלוי:

אני מתיחס למלים "סרוב בלתי מסתבר". לא אחת שומרים החנוונים על מצרכים מסויימים בשביל הקליינטים שלהם, ולפעמים בשביל אלה המוכנים לשלם מחיר יותר גבוה. בכדי להבטיח את המחיר לכל קונה יש להכניס לחוק את המלים "לכל אדם כמות סבירה". השאלה היא: מי יפרש את המלה "בלתי סביר"?

מר הנגבי:

בית המשפט. בזמנו סכמנו את הנוסח עם מר פרלמוטר המנוח.

ה צ ב ע ה

סעיף 20 (א) - מחקים.

סעיף 20 (ב) כהצעת המשלה - ב ת ס ב ל.

ס ע י ף 21
=====

מר הלוי:

אנו נתקלים בנקודה זו בפרט לגבי המשווקים הגדולים. יש ל"תנובה" היום 250 חנויות ואלה קונות קבועות של תוצרתה. אתה יש להם הסכם בתוקף חוזה והם המקבלים את כל תוצרתה. בפועל זה ממנס הצמדה, אולם איני יודע אם אפשר לקרא לזה הצמדה. אולם אם בא אדם שאינו נושא שלט של "תנובה" והוא רוצה בחצילים, אם כי יש מעט חצילים בשוק, אומרת לו תנובה "אמכור לך חצילים אם תקנה מצלי עגבניות. צודקות איפוא טענות הקטעונים שתנובה טצמידה. ההצמדה היא מוטווית, אולם איננו יודעים איך להתגבר על כך.

ש. פרלשטיין:

הצמדה זו של תנובה סחייבת הצמדה של הסיטונאים והצרכן נאלץ לקנות דברים שאינו זקוק להם, כי מה יעשה הקטעונים אם העגבניות הסיוותרות שהוכרח לקבלן בהצמדה? הדבר פועל לאורך כל החזית. על כן אני אומר שיש לבטל את ההצמדה ולטחוק את הסיפא.

היו"ר ב. אבניאל:

גם אני חושב שיש לטחוק אפשרות זו של הצמדה.

היו"ר ב. אבניאל: גם אני חושב שיש לסחוק אפשרות זו של הצמדה.

אני מבקש את סליחת חברי הועדה, אולם אמלץ לעזוב עתה את הישיבה בגלל הקלטה שיש לי בתחנות השדור ומבקש את חברי, חבר הכנסת מולמרט, לנהל את הישיבה במקומי.

א. אולמרט: נדמה לי כי יש בסעיף זה משהו חינוכי. לעתים קרובות יש לנו עודפים של תוצרת, תוצרת טובה, אולם הקהל שלנו טונק. אם יש שפע של עגבניות בשוק - אין הצבור להוט אחריהן וקונה מלפפונים שאינם כל כך בנטצא.

ש. פרלשטיין: אם קיימת הצמדה - היא צריכה להיות לאורך כל החזית. ואני חושב שאין לכפות על הצבור לקנות מצרכים בהצמדה.

מר הלוי: לחבר הכנסת מולמרט ברצוני לומר שלא בצורה זו נחנך את הצבור ונשיג את המטרה להשגחה אתה שואף. עלינו להגן על הצרכן.

ש. פרלשטיין: אולם מה יעשה הקמעונאי בתוצאת העודפת שיש לו?

י. ש. רוזנברג: אם יש חוזה בין "תנובה" לבין חנויותיה ואם אין אין זה מענייננו. אם הקמעונאי הקשור עם תנובה אינו טוכן לקנות את כל תוצרתה - הוא הפך את החוזה והרשות בידי תנובה לפנות אל בית המשפט ולדרוש פיצויים על הפרת החוזה, אולם בחוק אין צורך להכניס בעיה זו.

השאלה היא פשוטה: היכולים אנו לחייב אדם לקנות מצרך שאין הוא מעוניין בו? אם אומרים אנו שכן הרי שאנו מבטלים את כל ענין המחירים המכסימליים. דבר אחד הוא ימכור במחיר המכסימלי ואילו את המצרך השני, הצמוד, ימכור במחיר חופשי.

ש. שורש: אני מציע לא לסכם היום בסעיף זה.

ס ע י ף 22 (א) (1)
=====

א. אולמרט: בענין זה התקבל מכתב מלשכת המסחר והתאחדות האכרים. הם מציעים לכתוב ש"עסקו או חלק מעסקו הוא יבוא של אותו מצרך".

מר הנגבי: אין בזה צורך. על היבואן לקנות בחו"ל ולא סיבואן אחר בארץ, ואם הוא קונה סיבואן אחר, הרי שהוא מעלה באופן סלאכותי את המחירים.

מר מ. גלבוע: ואם הוא קונה זאת לצרכיו האישיים?

מר הנגבי: אז הוא בבחינת צרכן.

סעיף 22(א)(1) כהצעת המשלה - ב ת ק ב ל.

סעיף 22 (א) (2)

סעיף 22 (א) (2) כהצעת הממשלה - ג.ת.ק.ב.ל.

סעיף 22 (א) (3)

מ. אולמרט:

גם בסעיף זה מבקשת לשכת המסחר והתאחדות המכרים להוסיף את המלים "עסקו או חלק מעסקו הוא יבוא של אותו מצרך". אני סבין שגם כאן אין לקבל זאת. הסדור באותו דבר.

יש בענין זה פניה ממשרדו של עו"ד הורוביץ ושות' על החתום עו"ד גרוס. (קרא את הטכתב).

מר הנגבי:

מר גרוס פנה אלי בבקשה זו. השיבותי לו שהחוק גורם אי-נוחיות גם מסיבות הרבה יותר חשובות, ואי-הנוחיות שתיגרם לסוכנים היא דווקא הקטנה ביותר. חוק זה יחילב את הסוכנים לערוך חוזים נכונים ולא פיקטיביים. למעשה חוק אינו צריך להקל על אנשים לעשות הסכמים פיקטיביים.

מר ס. גלבוע:

ועוד דבר, העובדה שקיימים סוכנים, שיש עוד שכבה של סוכנים, ייקרה אפילו השנה את מחירי הטבק.

י.ש. רוזנברג:

אני מסכים עם היועץ המשפטי. העקרון הוא החשוב בשבילנו. החוק לא בא לתת נוחיות. הוא צריך לשמור שלא יהיו קשיים.

ש. שורש:

אין אנו צריכים לעודד חוליה נוספת בתיווך. על כן אני מציע לא להיענות לבקשה זו.

מ. אולמרט:

אני מצטרף לדעת חברי הועדה, אם כי למען האמת אין זה כך. בכל שטחי התעשייה קיימים סוכנים הטפיצים את התוצרת.

סעיף 22 (א) (3) כהצעת הממשלה - ג.ת.ק.ב.ל.

סעיף 22 (א) (4)

סעיף 22 (א) (4) כהצעת הממשלה - ג.ת.ק.ב.ל.

סעיף 22 (א) (5)

י.ש. רוזנברג:

יש בארץ עדות שונות להן נוהגי אוכל שונים. יש עדות שאינן אוכלות ביצים. עדות אלה מקבלים את המצרכים שהם בני פיקוח ומחליטים אותם במצרכים אחרים, אם אצל הקמעונאי או אצל השכן. כאן יוצא שאסורה החלפה זו.

מר הלוי:

צודק חבר הכנסת רוזנברג שיש בארץ מציאות כזאת. ואני מציע למחוק את הסעיף הזה.

מר הנגבי:

אני מבקש לדחות את ההצבעה בסעיף זה.

ועדת הכלכלה
11.6.1957

- 9 -

א.מ.

ס ע י ף 22 (ב)
=====

כאן הכוונה שמסור לקנות.

מר הנגבי:

מדוע אינך כותב זאת במפורש?

י.ש. רוזנברג:

אנו מבקשים מטר הנגבי לנסח את תע"ף.
בזאת אנו מפסיקים הישיבה בעולה.

ס. אולמרט:

הישיבה נבעלה בשעה 1.00